

*Schoenenpoetsertjes, kauwgomverkopertjes,
muzikantjes: daar krioelt het van in Bolivia*

Een alternatief voor de straat

Liever dan een flitsende carrière in Nederland, trok Linda de Jong naar Bolivia om als vrijwilliger in een weeshuis te gaan werken. Daar werd ze de drijvende kracht achter een organisatie die zich ontfermt over straatwerkertjes. 'Ik vrees dat we hier hard nodig zijn.'

TEKST EN BEELD PAUL VAN HOOFF

Drie afgeronde studies hielden Linda de Jong niet in Nederland. Het besef dat het leven meer te bieden heeft dan een goedbetaalde baan op kantoor, drong tot haar door nadat ze een jaar werkte op de marketingafdeling van een grote bloemenexporteur. Ze zegt: 'Ik zag mezelf tot mijn zestigste achter een computer zitten. Ik kreeg 't er benauwd van.'

Naast internationale agrarische handel en de pabo studeerde ze bedrijfscommunicatie Spaans. Maar Zuid-Amerika lonkte. Na omzwervingen in Azië belandde ze in oktober 2002 voor het eerst in Sucre (Bolivia), waar ze aanvankelijk vrijwilligerswerk deed in een weeshuis. 'In zo'n weeshuis word je keihard geconfronteerd met de ongelijkheid in de wereld. Negen van de tien keer lukt het een kind hier in Bolivia niet om later uit de armoede te komen, terwijl kinderen in Nederland niets te kort komen. Ik vind dat onverteerbaar.'

Ze keerde twee keer terug naar Sucre, hoog gelegen op de Altiplano van Bolivia. In 2004 besloot ze voor onbepaalde tijd te blijven. Inmiddels is ze een van de drijvende krachten van Centro Educativo Ñanta (De weg). Dat is een plaatselijke organisatie die zich

ontfermt over straatwerkertjes: schoenenpoetsertjes, kauwgomverkopertjes, muzikantjes. En daar krioelt het van in Bolivia. Met de door haar opgerichte Nederlandse stichting Amigos werft ze fondsen voor Ñanta. 'Een kind is hier vaak een blok aan het been van de ouders. Als het hen even niet uitkomt, wordt het kind afgestoten. Te erg voor woorden.'

Ñanta blijkt in een grote behoefte te voorzien. Dagelijks komen er honderd kinderen over de vloer. Ze krijgen onder andere te eten, worden begeleid op school en krijgen af en toen een knuffel. 'Ik vrees dat we hard nodig zijn. Een alternatief voor de kinderen is er niet. Anders hangen ze de hele dag rond op straat en krijgen ze nauwelijks te eten.'

Linda richt zich op kinderen 'omdat zij hoe dan ook de toekomst hebben. Ik had ook in Nederland voor de klas kunnen gaan staan. Ik heb dat overwogen. Maar dan kom ik weer in zo'n structuur te zitten. Bovendien heb ik de indruk dat ik hier meer nodig ben. Als ik zie hoe die "straatjaties" bij ons opleven en met de dag meer zelfvertrouwen krijgen – daar doe ik het voor.' ■
www.stichtingamigos.nl